

MSB 353

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers

De dienstknecht in Israël

door Nathan C. Johnson

Het evangelie van Mattheüs is geschreven om Jezus Christus aan Israël voor te stellen als hun Koning. Dit blijkt al uit het allereerste vers van het boek, waarin wordt gezegd: **“Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham.”**¹ David was de grote koning van Israël en Abraham hun eerste aartsvader en de Zoon van deze mannen was de Messias, Degene die door God was gezonden als Heerser over zijn volk.

Aangezien het evangelie van Mattheüs aan Israël was gericht, was de godvrezende persoon van wie verwacht werd dat hij het boek zou lezen, gewoonlijk een Israëliet. Hij hoefde niet per se een gelovige Israëliet te zijn, maar hij was wel een Israëliet en dat maakte hem tot een deel van Gods bijzondere natie en volk. Zoals Mozes tegen Israël zei in Deuteronomium 4:7, **“Immers welk groot volk is er, waaraan de goden zó nabij zijn als de HERE, onze God, telkens als wij tot Hem roepen?”** Het enige mogelijke antwoord is dat er geen ander volk was dat zo groot was. Israël was Gods volk en Gods natie. Zij hadden Gods wetten en stonden in een bijzondere relatie met God die geen enkel ander volk had.

Aangezien de lezer van Mattheüs naar verwachting gewoonlijk een Israëliet was, hoeft het ons niet te verbazen dat de aanwijzingen, voorbeelden, gelijkenissen en beloften allemaal op Israëlieten zijn afgestemd. Om te begrijpen welke invloed dit op het boek heeft, moeten we het verschil begrijpen tussen de gemiddelde godvrezende mens ‘in Israël’ in de tijd van Christus en de gemiddelde gelovige ‘in Christus’ van vandaag.

¹ Citaten zijn uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG.

Om 'in Israël' te zijn, hoefde men alleen maar als Israëliet geboren te zijn. Men moest Abraham, Isaak en Jakob als voorouders hebben, afstammen van een van de twaalf stammen en deel uitmaken van het verbondsvolk waaraan de beloften waren gedaan. Dit alles verkreeg men bij de geboorte, en niet door een speciale handeling achteraf. Geloof was volstrekt overbodig. Als men als Israëliet geboren was, dan was men geboren als een dienaar van God. Zoals Leviticus 25:55 laat zien: **“Want de Israëlieten zijn Mij tot knechten: mijn knechten zijn zij, die Ik uit het land Egypte heb geleid; Ik ben de HERE, uw God.”**

Dat elke Israëliet als dienaar van God werd geboren, blijkt uit het feit dat men ook in tal van bijzondere posities in Israël kon worden geboren. Men kon bijvoorbeeld in het huis van David, de koninklijke familie, worden geboren, zoals de Heer Jezus Christus. Men kon geboren worden in de stam van Levi, de priesterlijke stam, bijvoorbeeld Barnabas, zoals vermeld in Handelingen 4:36. Men kon geboren worden in de familie van Aäron, de priesterlijke familie, bijvoorbeeld Zacharias en Elisabeth, zoals Lucas 1:5 vermeldt. Al deze posities werden verkregen door geboorte en ze bakenden allemaal een speciale dienst sfeer af. Niemand kon op de troon van David zitten die niet van het geslacht van David was. Niemand kon in de tempel dienen die niet tot de stam van Levi behoorde. Niemand kon als hogepriester dienen die niet tot de familie van Aäron behoorde. Al deze dingen hingen af van de geboorte.

Er is een groot verschil tussen de gelovige van vandaag en die omstandigheden in Israël. Van geboorte af aan erven we geen bijzondere positie bij God, geen relatie met God en geen bevoorrechte plaats in de dienst. Het enige wat we kunnen zeggen, met in de woorden van I Timotheüs 1:15, **“Christus Jezus is in de wereld gekomen om zondaren te behouden.”** Het enige waarop we onze hoop kunnen vestigen, is de liefde van God, zoals Romeinen 5:8 verkondigt: **“God echter bewijst zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is.”** Voordat wij in Christus geloofden, waren wij geen Israëlieten. Wij waren slechts zondaars die een Verlosser nodig hadden. Toen wij in Jezus Christus geloofden, vonden wij de Verlosser die wij nodig hadden en werden wij vervolgens met Hem geïdentificeerd. Alle voorrechten die wij als gelovigen hebben en genieten, werden ons op dat moment geschonken. Allereerst was er de vergeving van onze zonden, Efeziërs 1:7, **“En in Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade.”** Vervolgens ontvingen wij een erfdeel en een toekomstige plaats bij God, Efeziërs 1:11, **“in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil.”** Een erfenis is een aandeel of toewijzing dat ons toebehoort en dat we van God hebben ontvangen. Tevoren bestemd betekent dat we dit nog niet hebben ontvangen, maar dat we tevoren bestemd zijn om het te ontvangen in het komende opstandingsleven. Dit alles komt tot ons “in Hem”, in Christus, en niet omdat we “in Israël” zijn.

De heer Otis Q. Sellers stelde dat de brief aan de Efeziërs was geschreven aan “de heiligen, zij die in Christus Jezus zijn en geloven”, zie SB058 *Efeziërs - hoofdstuk 1*. De brief aan de Efeziërs zou kunnen worden gedefinieerd als betrekking hebbend op degenen die “in Christus” zijn. Maar als dit het geval is, dan zou het boek Mattheüs in heel andere bewoordingen kunnen worden beschreven, namelijk als een boek over degenen die “in Israël” zijn. Het gaat over mensen die in hun bevoorrechte positie zijn geboren en een relatie met God hadden louter omdat hun ouders Israëlieten waren. Als zodanig richt Mattheüs zich op de dienstknecht in Israël, niet op de gelovige in Christus.

In Mattheüs wordt heel duidelijk dat de bediening van Christus uitsluitend op Israël was gericht. Dit blijkt toen Hij zijn twaalf discipelen uitzond en hun opdroeg: **“begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls.”** (Matt.10:6). Het blijkt ook duidelijk uit zijn eigen uitspraak over zijn opdracht: **“Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls”** (Matt.15:24). De bediening van Christus was uitsluitend gericht op Israëlieten, dus mogen we verwachten dat zijn leer ook tot hen gericht was. Degenen die Mattheüs openslaan in de hoop er onderwijs in te vinden die is toegesneden op de hedendaagse gelovigen uit de volken in Christus, zullen teleurgesteld worden.

Dat de dienaar in Mattheüs verschilt van de hedendaagse gelovige in Jezus Christus, blijkt duidelijk uit de waarschuwingen die de dienaar in Mattheüs krijgt: dat hij, als hij niet oppast, kan worden uitgesloten. In Mattheüs 21:33-46 zullen de slechte wijngaardeniers, die de Israëlitische leiders vertegenwoordigen, op ellendige wijze worden vernietigd en hun positie als dienaren in Israël verliezen. In Mattheüs 25:1-13 zullen de dwaze maagden die geen olie voor hun lampen hadden, de toegang tot het bruiloftsfeest worden ontzegd en van de bruidegom te horen krijgen: **“Ik ken u niet.”** In Mattheüs 25:30 zal de onnutte dienaar **“in de buitenste duisternis”** worden geworpen. **“Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.”** Dezelfde taal wordt gebruikt in Mattheüs 8:10-12, waar ons wordt gezegd dat **“de kinderen van het Koninkrijk zullen worden uitgeworpen in de buitenste duisternis; daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.”** In al deze gedeelten worden degenen die ooit Israëlieten waren, ooit dienaren, ooit zonen, allemaal verstoten en verliezen zij hun positie. Toch is het cruciaal om te begrijpen dat zij hun positie van dienstbaarheid en zoonschap hadden ontvangen doordat zij Israëlieten waren. Ja, zelfs het zoonschap was de positie van een Israëliet door geboorte. Yahweh zegt tegen de farao in Exodus 4:22, **“Israël is mijn eerstgeboren zoon.”** Maar zoals Mattheüs 8:12 ons vertelt, konden zij onterfd worden uit de positie van zoonschap waarin zij geboren waren.

Dat zelfs degenen die als Israëlieten geboren zijn hun aandeel in de beloften kunnen verliezen, wordt door Paulus in de brief aan de Romeinen bevestigd. Hij verzekerde zijn Romeinse lezers: **“Want niet allen, die van Israël afstammen, zijn Israël, en zij zijn ook niet allen kinderen, omdat zij nageslacht van Abraham zijn”** (Rom.9:6-7). Hij illustreerde dit met het feit dat, hoewel Abraham de belofte had ontvangen, niet al zijn kinderen daarin waren opgenomen, maar alleen Isaak. Dit, zo betoogde hij, rechtvaardigt het idee dat alleen bepaalde, door God uitverkoren Israëlieten de beloften zullen ontvangen, niet allen die Israëlieten zijn als **“de kinderen van het vlees”**, maar als **“de kinderen der belofte.”**

Ook in Johannes 15:5-6 heeft Christus het idee bevestigd dat sommigen zouden worden afgesneden. **“Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen. Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand”** (Joh.15:5-6). Dit is precies wat er met Judas gebeurde. Hij bleef niet in de Heer, hij verdorde, en op een dag zal zijn einde verderf zijn in de poel van vuur. Hij verloor zijn positie in Israël, zijn positie als dienaar en zijn positie als zoon. Zoals de Heer over hem zei in Marcus 14:21, **“Want de Zoon des mensen gaat wel heen gelijk van Hem geschreven staat, doch wee die mens, door wie de Zoon des mensen verraden wordt. Het ware voor die mens goed, als hij niet geboren was.”**

Een veelgemaakte fout wordt begaan door degenen die de Bijbel openslaan op zoek naar het antwoord op de vraag: “Is onze redding veilig en zeker of niet?” Omdat ze geen andere indeling kennen dan het Oude en het Nieuwe Testament, slaan ze hun Bijbel open bij Mattheüs om te beginnen. Tegen de tijd dat ze dit eerste evangelie hebben gelezen, hebben ze hun besluit genomen: er is geen eeuwige zekerheid voor de gelovige. Iemand die eens een dienaar was, zou kunnen worden verstoten. Wat ze over het hoofd zien, is dat ze de waarheid hebben ontdekt over de dienaar in Israël, niet over de gelovige in Christus. Ze hebben gefaald in het recht snijden.

Het beeld dat de Bijbel schetst van de gelovige in Christus vandaag de dag, de zondaar die verlost is in de genadetijd, die uit alle volken tezamen en op gelijke voet komt, is heel anders. In Efeziërs 2 (zie SB059 *Efeziërs - hoofdstuk 2*, resulterende vertaling) lezen we over de gelovigen in Christus die **“op één of andere tijd wandelden in overeenstemming met de eon van deze wereld, in overeenstemming met de heerser die de machthebber is van deze atmosfeer, de geest nu werkend in de zonen van ongehoorzaamheid”** (Ef.2:2). Maar terwijl hij de trieste realiteit erkent dat we allemaal soms meegesleept worden in de algemene stroom van zonde, verzekert Paulus ons in vers 4-5: **“Maar God, rijk zijnde in barmhartigheid, wegens zijn grote liefde waarmee Hij ons liefheeft, ons, ook dood zijnde voor de overtredingen, maakt ons tezamen in Christus Jezus levend, in genade bent u gered.”** In genade scheiden onze zonden ons niet van onze Verlosser. In Hem zijn we veilig en geborgen. Dat komt omdat we niet in een relatie met Jezus Christus geboren worden. Niemand is “in Christus” omdat zijn

ouders in Christus waren. De enige manier om iemand te worden die “in Christus” is, is door in Hem te geloven.

II Timotheüs, de laatste brief van Paulus, verkondigt hetzelfde over ons “in Christus”. In II Timotheüs 2:11 staat: **“Het woord is betrouwbaar: immers, indien wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven.”** Onze vereniging met Christus kan niet ongedaan worden gemaakt. Efeziërs 5:30 (St.Vert.) zegt: **“Want wij zijn leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn benen.”** Als we aldus met zijn wezen zijn geïdentificeerd, dan kunnen we natuurlijk niet worden weggeknipt. Er is geen buitenste duisternis, geen gewezen en tandengeknars voor de gelovige in Jezus Christus, hoe armzalig zijn dienst ook moge zijn.

Ten slotte: we mogen de dienaar in Israël nooit verwarren met de gelovige in Christus. Hoewel beiden volgelingen van God zijn, is de een in die positie geboren, terwijl de ander die plaats alleen inneemt door te geloven. De een kan worden verstoten vanwege slechte dienstbaarheid, terwijl de ander even veilig en zeker is als Christus Zelf. Mattheüs is het boek van de dienaar in Israël. Efeziërs is het boek van de gelovige in Christus.

Gepubliceerd in december 2023